

Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Ottende Afdeling)

11. juli 2024*

»Præjudiciel forelæggelse – bekæmpelse af forsinket betaling i handelstransaktioner – direktiv 2011/7/EU – artikel 6, stk. 1 – fast minimumsbeløb som kompensation for inddrivelsesomkostninger – bestemmelse i national ret, der tillader, at der kan ske afvisning af krav om betaling af dette faste beløb i tilfælde af ikke-væsentlig forsinkelse eller ubetydeligt pengekrav – forpligtelse til at anlægge en fortolkning i overensstemmelse med EU-retten«

I sag C-279/23,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af Sąd Rejonowy Katowice – Zachód w Katowicach (ret i første instans i Katowice-vest i Katowice, Polen) ved afgørelse af 7. marts 2023, indgået til Domstolen den 28. april 2023, i sagen

Skarb Państwa – Dyrektor Okręgowego Urzędu Miar w K.

mod

Z. sp.j.,

har

DOMSTOLEN (Ottende Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, N. Piçarra (refererende dommer), og dommerne N. Jääskinen og M. Gavalec,

generaladvokat: A. Rantos,

justitssekretær: A. Calot Escobar,

på grundlag af den skriftlige forhandling,

efter at der er afgivet indlæg af:

- Z. sp.j. ved radca prawny K. Pluta-Gabryś,
- den polske regering ved B. Majczyna, som befuldmægtiget,
- Europa-Kommissionen ved G. Gattinara og M. Owsiany-Hornung, som befuldmægtigede,

* Processprog: polsk.

og idet Domstolen efter at have hørt generaladvokaten har besluttet, at sagen skal pådømmes uden forslag til afgørelse,

afsagt følgende

Dom

- 1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 6, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/7/EU af 16. februar 2011 om bekæmpelse af forsinket betaling i handelstransaktioner (EUT 2011, L 48, s. 1).
- 2 Anmodningen er blevet indgivet i forbindelse med en tvist mellem Skarb Państwa (statskassen, Polen), repræsenteret ved Dyrektor Okręgowego Urzędu Miar w K. (direktøren for det regionale målekantor i K.) (herefter »målekantoret«) og Z. sp.j., et polsk selskab, vedrørende et krav om fast kompensation for de inddrivelsesomkostninger, som dette kontor har haft på grund af Z' gentagne forsinkede betalinger for søge- og annonceringsydelser for måleinstrumenter leveret af dette kontor.

Retsforskrifter

EU-retten

- 3 Følgende fremgår af 12., 17. og 19. betragtning til direktiv 2011/7:
 - »(12) Forsinket betaling udgør et kontraktbrud, som er blevet finansielt tiltrækkende for skyldnere i de fleste medlemsstater som følge af lave morarenter eller ingen opkrævning af morarenter og/eller langsomme inddrivelsesprocedurer. En afgørende ændring i retning af en kultur med hurtig betaling, herunder at udelukkelse af retten til morarenter altid bør betragtes som et klart urimeligt kontraktvilkår eller en klart urimelig handelspraksis, er nødvendig for at vende denne tendens og modvirke forsinket betaling. En sådan ændring bør desuden omfatte indførelsen af særlige bestemmelser om betalingsfrister og om kompensation til kreditorer for påløbne omkostninger, samt bl.a. at udelukkelse af retten til kompensation for inddrivelsesomkostninger bør betragtes som klart urimelig.
 - [...]
 - (17) En debtors betaling bør betragtes som forsinket, for så vidt angår retten til morarenter, når kreditor ikke har det skyldige beløb til sin rådighed på forfaldsdatoen, forudsat at sidstnævnte har opfyldt sine lovbestemte og aftalemæssige forpligtelser.
 - [...]
 - (19) Rimelig kompensation til kreditorer for de inddrivelsesomkostninger, der er påløbet på grund af forsinket betaling, er nødvendig for at modvirke forsinket betaling. Inddrivelsesomkostninger bør også omfatte inddrivelse af administrative omkostninger og kompensation for interne omkostninger, som er påløbet på grund af forsinket betaling, for hvilke dette direktiv bør fastsætte et fast minimumsbeløb, som kan kumuleres med

morarenter. Kompensation i form af et fast beløb bør sigte mod at begrænse de administrative og interne omkostninger i forbindelse med inddrivelsen. Kompensation for omkostningerne ved inddrivelse bør fastsættes med forbehold af de nationale bestemmelser, hvorefter en national ret kan tilkende kreditor kompensation for yderligere lidt skade i forbindelse med skyldners forsinkede betaling.»

4 Direktivets artikel 1 med overskriften »Genstand og anvendelsesområde« fastsætter:

»1. Formålet med dette direktiv er at bekæmpe forsinket betaling i handelstransaktioner med henblik på at sikre et velfungerende indre marked og derved fremme virksomhedernes, herunder navnlig de små og mellemstore virksomheders, konkurrenceevne.

2. Dette direktiv finder anvendelse på alle betalinger, der foretages som vederlag for handelstransaktioner.

[...]«

5 Direktivets artikel 2, nr. 1)-4), har følgende ordlyd:

»I dette direktiv forstås ved:

1) »handelstransaktioner«: forretningsmæssige transaktioner mellem virksomheder eller mellem virksomheder og offentlige myndigheder, som indebærer levering af varer eller tjenester mod vederlag

2) »offentlig myndighed«: enhver ordregivende myndighed som defineret i artikel 2, stk. 1, litra a), i [Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/17/EF af 31. marts 2004 om samordning af fremgangsmåderne ved indgåelse af kontrakter inden for vand- og energiforsyning, transport samt posttjenester (EUT 2004, L 134, s. 1)] og i artikel 1, stk. 9, i [Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/18/EF af 31. marts 2004 om samordning af fremgangsmåderne ved indgåelse af offentlige vareindkøbskontrakter, offentlige tjenesteydelseskontrakter og offentlige bygge- og anlægskontrakter (EUT 2004, L 134, s. 114)], uanset kontraktens genstand eller værdi

3) »virksomhed«: enhver enhed bortset fra en offentlig myndighed, der handler som led i selvstændig økonomisk eller erhvervmæssig aktivitet, uanset om aktiviteten kun udøves af en enkelt person

4) »forsinket betaling«: betaling, der ikke foretages inden for den aftalemæssige eller lovbestemte betalingsfrist, og hvor betingelserne i artikel 3, stk. 1, eller artikel 4, stk. 1, er opfyldt[.]«

6 Artikel 3 i direktiv 2011/7 med overskriften »Transaktioner mellem virksomheder« har følgende ordlyd:

»1. Medlemsstaterne sikrer, at kreditor i handelstransaktioner mellem virksomheder er berettiget til morarenter ved forsinket betaling, uden at det er nødvendigt at fremsende en rykkerskrivelse, forudsat at

a) kreditor har opfyldt sine aftalemæssige og lovbestemte forpligtelser, og

b) kreditor ikke har modtaget det skyldige beløb rettidigt, medmindre skyldneren ikke er ansvarlig for forsinkelsen.

[...]«

7 Direktivets artikel 4 med overskriften »Transaktioner mellem virksomheder og offentlige myndigheder« bestemmer i stk. 1:

»Medlemsstaterne sikrer, at kreditor i forbindelse med handelstransaktioner, hvor skyldneren er en offentlig myndighed, ved udløbet af den i stk. 3, 4 eller 6 fastlagte periode er berettiget til morarenter svarende til den lovbestemte rente, uden at det er nødvendigt at fremsende rykkerskrivelse, forudsat at

a) kreditor har opfyldt sine aftalemæssige og lovbestemte forpligtelser, og

b) kreditor ikke har modtaget det skyldige beløb rettidigt, medmindre skyldneren ikke er ansvarlig for forsinkelsen.«

8 Direktivets artikel 6 med overskriften »Kompensation for omkostninger ved inddrivelse« fastsætter:

»1. Medlemsstaterne sikrer, at kreditor, når der skal betales morarenter i handelstransaktioner i henhold til artikel 3 eller 4, er berettiget til fra skyldneren som minimum at modtage et fast beløb på 40 EUR.

2. Medlemsstaterne sikrer, at det i stk. 1 omhandlede faste beløb forfalder til betaling, uden at det er nødvendigt at fremsende en rykkerskrivelse og som kompensation for kreditors egne omkostninger ved inddrivelse.

[...]«

9 Samme direktivs artikel 7 med overskriften »Urimelige kontraktvilkår og handelspraksisser« bestemmer i stk. 1-3:

»1. Medlemsstaterne træffer bestemmelse om, at et kontraktvilkår eller en handelspraksis vedrørende betalingsdagen eller betalingsfristen, morarentesatsen eller kompensation for inddrivelsesomkostningerne enten ikke er bindende eller giver grundlag for krav om skadeserstatning, hvis vilkåret er klart urimeligt over for kreditor.

Ved afgørelsen af, om et kontraktvilkår eller en handelspraksis er klart urimelig(t) over for kreditor i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i første afsnit, tages der hensyn til alle sagens omstændigheder, herunder:

a) enhver klar afvigelse fra god handelspraksis i strid med god tro og redelig handlemåde

b) produktets eller tjenesteydelsens art samt

c) om skyldneren har en objektiv grund til at fravige den lovbestemte rente for forsinket betaling, betalingsfristen i artikel 3, stk. 5, artikel 4, stk. 3, litra a), artikel 4, stk. 4, og artikel 4, stk. 6, eller det faste beløb i artikel 6, stk. 1.

2. For så vidt angår stk. 1 anses et kontraktvilkår eller en handelspraksis, som udelukker morarenter ved forsinket betaling, for at være klart urimelig(t).

3. For så vidt angår stk. 1 formodes et kontraktvilkår eller en handelspraksis, som udelukker kompensation for inddrivelsesomkostninger, jf. artikel 6, at være klart urimelig(t).«

Polsk ret

Lov om bekæmpelse af forsinket betaling i handelstransaktioner

- 10 Artikel 10 i ustawa o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych (lov om bekæmpelse af forsinket betaling i handelstransaktioner) af 8. marts 2013 (Dz. U. af 2022, pos. 893), som gennemførte direktiv 2011/7 i den polske retsorden og trådte i kraft den 28. april 2013, har følgende ordlyd:

»1. Fra den dato, hvor kreditor opnår ret til renter efter artikel 7, stk. 1, eller artikel 8, stk. 1, er kreditor uden fremsættelse af betalingspåkrav berettiget til kompensation for inddrivelsesomkostninger fra skyldneren svarende til:

- 1) 40 EUR – når værdien af pengeydelsen ikke overstiger 5 000 [polske] zloty [(PLN) (ca. 1 155 EUR)]

[...]

2. Ud over det i stk. 1 nævnte beløb er kreditor endvidere berettiget til at få en rimelig godtgørelse af de afholdte omkostninger ved inddrivelse af fordringer, der overstiger dette beløb.«

Den civile lovbog

- 11 Artikel 5 i ustawa – Kodeks cywilny (lov om den civile lovbog) af 23. april 1964 (Dz. U. af 2022, pos. 1360) (herefter »den polske civillovbog«) bestemmer:

»En rettighed kan ikke udøves i strid med dens sociale og økonomiske formål eller med samfundslivets principper. En sådan handling eller undladelse fra rettighedshaverens side anses ikke for at være en gennemførelse af denne rettighed og er ikke beskyttet.«

Twisten i hovedsagen og det præjudicielle spørgsmål

- 12 Målekontoret leverer søge- og annonceringsydelser for måleinstrumenter, der regelmæssigt benyttes af selskabet Z. Dette selskab betalte to gange sådanne ydelser for sent. Den første forsinkede betaling på 20 dage angik et beløb på 246 PLN (ca. 55 EUR), og den anden på 5 dage angik et beløb på 369 PLN (ca. 80 EUR).
- 13 Målekontoret indgav herefter for Sąd Rejonowy Katowice – Zachód w Katowicach (ret i første instans i Katowice-vest i Katowice, Polen), som er den forelæggende ret, et krav om betaling af et beløb på 80 EUR med tillæg af renter i henhold til polsk ret, dvs. et beløb svarende til to gange kompensation for inddrivelsesomkostninger som omhandlet i artikel 10, stk. 1, nr. 1, i lov om bekæmpelse af forsinket betaling i handelstransaktioner.

- 14 Den forelæggende ret har anført, at ifølge de polske domstoles faste praksis afvises sager med påstand om betaling af et fast minimumsbeløb, når skyldners forsinkede betaling er ikke-væsentlig, eller når pengekravets beløb er ubetydeligt. Den har fremhævet, at den sag, der er indbragt for den, er et eksempel på en sådan praksis, idet Z aldrig er blevet dømt, selv om dette selskab tidligere har været forsinket med betalingen mindst 39 gange.
- 15 Ifølge den forelæggende ret sker afvisning af disse sager på grundlag af den polske civillovbogs artikel 5, som fortolkes således, at når beløbet på pengekravet, hvis betaling er forsinket, ikke i polske zloty overstiger, hvad der svarer til 100-300 EUR, eller når forsinkelsen af betalingen af et pengekrav ikke overstiger to til seks uger, anses en compensation til kreditor for at være »i strid med samfundslivets principper«, et udtryk, som denne ret sidestiller med udtrykket »i strid med god skik«.
- 16 Den forelæggende ret har rejst spørgsmål om, hvorvidt en sådan fortolkning er forenelig med artikel 6, stk. 1, i direktiv 2011/7, sammenholdt med 12. betragtning hertil. Ifølge denne ret kan de polske retsinstansers godkendelse af en kutyme, hvor skyldnere foretager mindre betalinger efter forfaldsdatoen, som har til følge, at en kreditor, som ikke tager hensyn til denne kutyme og kræver compensation, handler i strid med disse »samfundslivets principper«, ikke begrunde indførelsen i national ret af en undtagelse fra den klare, præcise og ubetingede regel, som er fastsat i denne artikel 6, stk. 1.
- 17 I denne sammenhæng har Sąd Rejonowy Katowice – Zachód w Katowicach (ret i første instans i Katowice-vest i Katowice) besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:
- »Er artikel 6, stk. 1, i [direktiv 2011/7] til hinder for national lovgivning, hvorefter en national domstol kan afvise et søgsmål om compensation for omkostninger ved inddrivelse, der er nævnt i denne bestemmelse, fordi debtors betalingsforsinkelse ikke var væsentlig, eller fordi det skyldige beløb, som debitor betalte for sent, var ubetydeligt?«

Om det præjudicielle spørgsmål

- 18 Det bemærkes indledningsvis, at når – som i den foreliggende sag – en offentlig myndighed som omhandlet i artikel 2, nr. 2), i direktiv 2011/7 er kreditor vedrørende et pengebeløb i forhold til en virksomhed, falder forholdet mellem disse to enheder ikke ind under begrebet »handelstransaktioner« som omhandlet i dette direktivs artikel 2, nr. 1), og som følge heraf er dette forhold udelukket fra direktivets anvendelsesområde (dom af 13.1.2022, New Media Development & Hotel Services, C-327/20, EU:C:2022:23, præmis 44).
- 19 Domstolen har imidlertid kompetence til at træffe afgørelse om anmodninger om præjudicielle afgørelser, der vedrører EU-retlige bestemmelser, i tilfælde, hvor de faktiske omstændigheder i hovedsagen ligger uden for EU-rettens anvendelsesområde, men hvor disse bestemmelser er blevet gjort anvendelige af national ret på grund af den heri foretagne henvisning til disse bestemmelsers indhold (jf. i denne retning dom af 15.11.2016, Ullens de Schooten, C-268/15, EU:C:2016:874, præmis 53, og af 30.1.2020, I.G.I., C-394/18, EU:C:2020:56, præmis 45).
- 20 I den foreliggende sag har den forelæggende ret anført, at polsk ret udvider retten til compensation for inddrivelsesomkostninger til situationer, der ikke er omfattet af direktiv 2011/7, hvor kreditor for et pengebeløb, hvis betaling er forsinket, er en offentlig myndighed og

skyldner er en virksomhed, for at sikre, at der sker kompensation på nøjagtig samme grundlag, uanset om kreditor er en virksomhed eller en offentlig myndighed. Under disse omstændigheder synes den ønskede præjudicielle fortolkning at være nødvendig for, at de gældende EU-retlige bestemmelser fortolkes ensartet. Det spørgsmål, som den forelæggende ret har forelagt, skal derfor besvares.

- 21 Med sit eneste spørgsmål ønsker denne ret nærmere bestemt oplyst, om artikel 6, stk. 1, i direktiv 2011/7 skal fortolkes således, at denne bestemmelse er til hinder for en praksis ved de nationale retsinstanser, som består i, at søgsmål om betaling af det faste minimumsbeløb som kompensation for inddrivelsesomkostninger, som fastsat i denne bestemmelse, afvises med den begrundelse, at skyldners forsinkede betaling er ikke-væsentlig, eller at størrelsen af det pengekrav, som skyldners forsinkede betaling angår, er ubetydeligt.
- 22 For det første pålægger artikel 6, stk. 1, i direktiv 2011/7 medlemsstaterne at sikre, at kreditor, når der skal betales morarenter i handelstransaktioner, er berettiget til fra skyldneren som minimum at modtage et fast beløb på 40 EUR som kompensation for inddrivelsesomkostninger. Endvidere pålægger stk. 2 i denne artikel 6 medlemsstaterne at sikre, at et sådant fast minimumsbeløb automatisk forfalder til betaling, også uden fremsendelse af rykkeskrivelse til skyldner, og at det nævnte beløb har til formål at kompensere kreditor for dennes egne omkostninger ved inddrivelse.
- 23 Begrebet »forsinket betaling« – som ligger til grund for kreditors ret til fra skyldner at modtage ikke blot renter, men også et fast minimumsbeløb på 40 EUR i henhold til artikel 6, stk. 1, i direktiv 2011/7 – er i direktivets artikel 2, nr. 4), defineret som betaling, der ikke foretages inden for den aftalemæssige eller lovbestemte betalingsfrist. Eftersom dette direktiv i henhold til artikel 1, stk. 2, omfatter »alle betalinger, der foretages som vederlag for handelstransaktioner«, finder begrebet »forsinket betaling« anvendelse på hver enkelt handelstransaktion betragtet individuelt (dom af 20.10.2022, BFF Finance Iberia, C-585/20, EU:C:2022:806, præmis 28, og af 1.12.2022, X (Levering af medicinsk udstyr), C-419/21, EU:C:2022:948, præmis 30).
- 24 For det andet, og i henhold til bestemmelserne i artikel 3, stk. 1, i direktiv 2011/7, sammenholdt med bestemmelserne i artikel 6, stk. 1, heri, for så vidt angår handelstransaktioner mellem virksomheder, og til bestemmelserne i dette direktivs artikel 4, stk. 1, sammenholdt med bestemmelserne i artikel 6, stk. 1, heri, for så vidt angår transaktioner mellem virksomheder og offentlige myndigheder, forfalder morarenter, ligesom det faste beløb på 40 EUR, automatisk til betaling ved udløbet af den betalingsfrist, der er fastsat i henholdsvis direktivets artikel 3 og artikel 4. Det anføres i denne henseende i 17. betragtning hertil, at »[e]n debtors betaling bør betragtes som forsinket, for så vidt angår retten til morarenter, når kreditor ikke har det skyldige beløb til sin rådighed på forfaldsdatoen, forudsat at sidstnævnte har opfyldt sine lovbestemte og aftalemæssige forpligtelser«.
- 25 Der er intet i ordlyden af artikel 3, stk. 1, artikel 4, stk. 1, eller artikel 6, stk. 1, i direktiv 2011/7, der indikerer, at det faste minimumsbeløb, som er fastsat i denne sidstnævnte bestemmelse, ikke skulle være forfaldent ved ikke-væsentlig forsinket betaling, eller såfremt beløbet på det pågældende pengekrav er ubetydeligt, en forsinkelse, som kun skyldner er ansvarlig for.

- 26 Det fremgår følgelig af en ordlydsfortolkning og en kontekstuel fortolkning af artikel 6, stk. 1, i direktiv 2011/7, at det faste minimumsbeløb på 40 EUR, som er fastsat som kompensation for inddrivelsesomkostninger, skal betales til den kreditor, som har opfyldt sine forpligtelser, for hver enkelt betaling, der ikke som vederlag for handelstransaktioner foretages rettidigt, uanset beløbet af det pengekrav, hvis betaling er forsinket, eller varigheden af denne forsinkelse.
- 27 For det tredje bekræftes denne fortolkning af artikel 6 i direktiv 2011/7 af direktivets formål. Det følger nemlig af dette direktivs artikel 1, stk. 1, sammenholdt med 12. og 19. betragtning hertil, at dette ikke alene tager sigte på at modvirke forsinkede betalinger ved at undgå, at de er finansielt tiltrækkende for skyldneren som følge af lave morarenter eller ingen opkrævning af renter i en sådan situation, men også på effektivt at beskytte kreditor mod sådanne forsinkelser ved at sikre, at den pågældende kan kompenseres så fuldstændigt som muligt for de afholdte inddrivelsesomkostninger. I denne henseende præciseres det i denne 19. betragtning dels, at inddrivelsesomkostninger også bør omfatte inddrivelse af administrative omkostninger og kompensation for interne omkostninger, som er påløbet på grund af forsinket betaling, dels at kompensation i form af et fast beløb bør sigte mod at begrænse de administrative og interne omkostninger i forbindelse med inddrivelsen (jf. i denne retning dom af 20.10.2022, BFF Finance Iberia, C-585/20, EU:C:2022:806, præmis 35 og 36, og af 1.12.2022, X (Levering af medicinsk udstyr), C-419/21, EU:C:2022:948, præmis 36).
- 28 Set i dette perspektiv kan hverken pengekravets beskedne beløb eller den ubetydelige karakter af betalingsforsinkelsen begrunde fritagelse af skyldner for det faste minimumsbeløb, der skal betales som kompensation for inddrivelsesomkostningerne for hver forsinket betaling, som kun skyldner er ansvarlig for. En fritagelse ville fratage artikel 6 i direktiv 2011/7 – hvis formål, således som det er fremhævet i den foregående præmis i nærværende dom, ikke blot er at modvirke forsinket betaling, men også, gennem disse beløb, at give kompensation »for kreditors egne omkostninger ved inddrivelse«, idet disse omkostninger vil tendere til at forøges i forhold til antallet af betalinger og beløb, som skyldneren ikke betaler rettidigt – sin effektive virkning. Under disse omstændigheder kan det ikke lægges til grund, at denne skyldner har en »objektiv grund« som omhandlet i dette direktivs artikel 7, stk. 1, andet afsnit, litra c), til at gøre undtagelse fra betaling af det minimumsbeløb, som er omhandlet i direktivets artikel 6, stk. 1, idet det i stk. 3 i denne artikel 7 præciseres, at for så vidt angår stk. 1 heri »formodes et kontraktvilkår eller en handelspraksis, som udelukker kompensation for inddrivelsesomkostninger, jf. artikel 6, at være klart urimelig(t)« (jf. i denne retning dom af 20.10.2022, BFF Finance Iberia, C-585/20, EU:C:2022:806, præmis 37, og af 1.12.2022, X (Levering af medicinsk udstyr), C-419/21, EU:C:2022:948, præmis 37).
- 29 Hvad endelig angår den polske civillovbogs artikel 5, som den forelæggende ret har henvist til, og i henhold til hvilken en rettighed udøvet i strid med dens sociale og økonomiske formål eller med samfundslivets principper ikke er beskyttet, skal det bemærkes, at princippet om, at national ret skal fortolkes i overensstemmelse med EU-retten, kræver, at de nationale retter – under overholdelse af navnlig forbuddet mod en fortolkning contra legem af national ret – gør alt, hvad der henhører under deres kompetence, idet de tager national ret i dens helhed i betragtning og anvender fortolkningsmetoder, der er anerkendt i denne ret, for at sikre den fulde virkning af det omhandlede direktiv og for at nå et resultat, der er i overensstemmelse med det mål, der forfølges hermed (dom af 24.1.2012, Dominguez, C-282/10, EU:C:2012:33, præmis 27, og af 4.5.2023, ALD Automotive, C-78/22, EU:C:2023:379, præmis 40).

- 30 Kravet om en sådan overensstemmende fortolkning omfatter bl.a. en forpligtelse for de nationale domstole til i givet fald at ændre en fast retspraksis, såfremt denne er baseret på en fortolkning af national ret, som er uforenelig med formålene med et direktiv. En national retsinstans kan derfor ikke med rette antage, at det er umuligt for den at fortolke en national bestemmelse i overensstemmelse med EU-retten, alene som følge af den omstændighed, at den stedse har fortolket denne bestemmelse i en retning, som ikke er forenelig med denne ret (dom af 6.11.2018, Max-Planck-Gesellschaft zur Förderung der Wissenschaften, C-684/16, EU:C:2018:874, præmis 60).
- 31 For så vidt som den polske civillovbogs artikel 5 ikke skulle kunne fortolkes således, at den er i overensstemmelse med artikel 6 i direktiv 2011/7, således som fortolket i nærværende doms præmis 26-28, og henset til de krav, der er nævnt i den foregående præmis, har den nationale ret, der inden for sit kompetenceområde skal anvende EU-retlige bestemmelser, pligt til at sikre disse bestemmelsers fulde virkning, idet den om fornødent af egen drift skal undlade at anvende en bestemmelse i national lovgivning såsom den, der er omhandlet i hovedsagen, endog en senere national bestemmelse, uden at den behøver at anmode om eller afvente en forudgående ophævelse af denne bestemmelse ad lovgivningsvejen eller ved noget andet forfatningsmæssigt middel (dom af 24.6.2019, Popławski, C-573/17, EU:C:2019:530, præmis 58 og den deri nævnte retspraksis).
- 32 Henset til ovenstående betragtninger skal spørgsmålet besvares med, at artikel 6, stk. 1, i direktiv 2011/7 skal fortolkes således, at denne bestemmelse er til hinder for en praksis ved de nationale retsinstanser, som består i, at søgsmål om betaling af det faste minimumsbeløb som kompensation for inddrivelsesomkostninger, som fastsat i denne bestemmelse, afvises med den begrundelse, at skyldners forsinkede betaling er ikke-væsentlig, eller at det skyldige beløb, som betales for sent, er ubetydeligt.

Sagsomkostninger

- 33 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagsomkostningerne. Bortset fra nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Ottende Afdeling) for ret:

Artikel 6, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/7/EU af 16. februar 2011 om bekæmpelse af forsinket betaling i handelstransaktioner

skal fortolkes således, at

denne bestemmelse er til hinder for en praksis ved de nationale retsinstanser, som består i, at søgsmål om betaling af det faste minimumsbeløb som kompensation for inddrivelsesomkostninger, som fastsat i denne bestemmelse, afvises med den begrundelse, at skyldners forsinkede betaling er ikke-væsentlig, eller at det skyldige beløb, som betales for sent, er ubetydeligt.

Underskrifter